

Ter herinnering aan Monkey

9 september 2020

nooit willen denken je was maar een kat
nooit - je was voor mij het liefste wezen
leefde je nog maar en kon je lezen
ik zou je schrijven: voor eeuwig mijn schat

Twee weken geleden waren we gedwongen onze lieve kat, 17 jaar ons huisgenootje, te laten inslapen. We missen hem. Ons verdriet is groot. Zijn as is uitgestrooid op een veldje van een dierencrematorium. We zijn er twee keer geweest. In onze tuin zullen we zaadjes planten en zodra er bloemen uit komen, ze naar zijn veldje dragen.

Ik lees op dit moment *Dagboek van een poes*, van Remco Campert, waarin hij zijn poes laat reflecteren op haar twee baasjes. Het levert rake, herkenbare observaties op:

Ik krijg dorst.
Zoals altijd staat er een kom met water voor me klaar,
maar daar waag ik me niet aan.
Water moet bij de bron gedronken worden.

Onze herinnering zal nooit sterven,
maar voor altijd sluimerend voortleven.

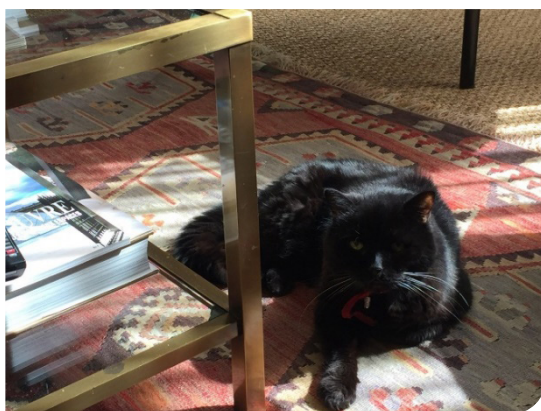
vriend van ons, die in vakantietijd trouw op hem paste - elke dag werd gebeld of hij wel genoeg gegeten en gedronken had - noemde hem soms plagerig 'de plofkater'. Dus werd tot een dieet besloten. Na een paar maanden zag hij er slank en elegant uit.

Descartes heeft in de 17^e eeuw betoogd dat dieren geen ziel hebben en slechts dingen zijn. Had de filosoof wel een hart? Gelukkig denken tegenwoordig de meeste mensen (maar nog niet allemaal) er anders over. Rouwen om je huisdier wordt niet langer als vreemd of overdreven afgedaan.

Ook Monkey haalde zijn neus op voor het dagelijks met vers kraanwater gevulde bakje en wilde alleen buiten drinken. Nou ja, drinken is niet het juiste woord. Een kat drinkt niet, een kat likt. Onze kat kon onverstoorbaar minuten lang met zijn rood-roze tongetje likken aan uiterst vies water uit een oude, bruine, verweerde schaal. Hoe viezer, hoe lekkerder. Zo zijn katten.

Hij was helemaal zwart, geen enkel wit puntje. Naarmate hij ouder werd, kreeg dat zwart aan zijn rechter schouderkant een bruine gloed. Hij werd er in onze ogen nóg mooier door.

De eerste jaren gaven we hem teveel eten. Elke miauw werd opgevat als een teken van honger, die onmiddellijk gestild diende te worden. Een goede

Dit fragment van een gedicht (ook van Remco Campert) geeft onze huidige gemoedstoestand goed weer:

Mijn hand is leeg
waartegen eens je hoofdje
liefkozend duwde

We laten tranen, poes
om jou
omdat je er niet meer bent
en om onszelf
want zo is de mens

De laatste maanden ging hij fors achteruit. Medicijnen van de dierenarts hielpen niet meer. Hij at hoe langer hoe minder en waagde zich nauwelijks nog buiten. Op het laatst liet hij zijn lievelingskost onaangeroerd staan. We waren machteloos, bekeken foto's van hem uit betere tijden, lazen kattengedichten. We dachten aan de dagelijkse reünie van verwaarloosde Parijse poezen bij de trappen van Montmartre. De tuinen daarachter op weg naar de Sacré-Coeur zijn bij het invallen van de schemering een paradijs voor dakloze, uitgehongerde asielzoekertjes. En altijd zijn er oude dametjes die met veel moeite de steile trappen beklimmen om hun lieverdjes wat lekkere hapjes toe te werpen.

Dieren zijn geen dingen. Dichters begrijpen dat beter dan filosofen. De dichter Charles Baudelaire (1821-1867) was een groot kattenliefhebber. Hij heeft sublieme sonnetten gewijd aan zijn lievelingsdier. Aan het slot van dit eerbetoon aan onze Monkey hier de eerste vier versregels van zijn gedicht *Le Chat*:

Viens, mon beau chat, sur mon cœur amoureux;
Retiens les griffes de ta patte,
Et laisse-moi plonger dans tes beaux yeux,
Mêlés de métal et d'agate.

Kom, mooie kat, naar mijn verliefde hart;
Trek de klauwtjes van je pootje in,
Laat me diep in je mooie ogen kijken,
Die én op metaal én op agaat lijken.